

Konferencen diskuterede Forslag om Tilbagevenden til Haag-Resolutionerne; disse Forslag hvilede paa den Tanke, at det vilde være lidet ønskeligt at tillade Ihænderen at kræve Betaling forinden den Forfaldstid, der var fastsat i selve Dokumentet. Konferencen vedtog imidlertid Eksperternes Udkast, der blev anset at være mest i Overensstemmelse med Checkens Funktioner som Betalingsmiddel og bedst egnet til at yde Dokumentet den størst mulige Effektivitet.

79. I denne Forbindelse diskuterede Konferencen ogsaa Spørgsmaalet om Virkingerne af postdaterede Checks. Konferencen mente, at Udstedelsen af en postdateret Check ofte frembød et Misbrug, som burde modarbejdes. Den ansaa det som en Kendsgerning, at Postdateringen tilsigtede at skabe en Check, der ikke var betalbar ved Sigt. Den tilsigtede Opnaaelse af en senere Betalingstid, der var Resultatet af Postdateringen, burde anses som uskrevet, og den postdaterede Check burde følgelig være betalbar fra dens Udstedelsesdag. Det blev anset for særlig lidet anbefalelsesværdigt at erklære en postdateret Check for ugyldig, fordi denne efter Postdateringen kunde komme en godtroende Indehaver i Hænde, hvis Rettigheder det vilde være uretfærdigt at tilsidesætte, ved at man erklærede en Check, der var erhvervet af ham, for ugyldig.

Konferencen vedtog følgelig at løse dette Spørgsmaal paa den Maade, som er angivet i foregaaende Stykke, nemlig at en postdateret Check skal anses som betalbar, selv forinden den Dag, der er angivet som dens Udstedelsesdag. Et Forbehold, der foreskrev, at enhver af de kontraherende Parter forbeholdt sig Ret til at bestemme de civile, strafferetlige og fiskale Følger af postdaterede Checks, blev foreslaaet. Dette Forbehold blev trukket tilbage som unødvendigt, men man er enige om, at enhver af de høje kontraherende Parter beholder sin fulde Frihed paa dette Omraade.

En Ændring tilsigtende Vedtagelsen af udtrykkelige Forskrifter angaaende den Dato, fra hvilken Notifikationsfristen (Art. 42) og Forældelsesfristen for postdaterede Checks (Art. 52) skulde regnes, blev foreslaaet. Som Følge af Affattelsen af andet Stykke blev det ikke anset nødvendigt at vedtage saadanne Forskrifter. Det følger nemlig af den Regel, som deri er udtalt, sammenlignet med Forskrifterne i Art. 42, at Notifikationsfristen ogsaa i disse Tilfælde skal regnes fra Protestens Dag eller fra Forevisningsdagen, forsaavidt Klausulen »retour sans frais« er optaget. I Mangel af udtrykkelige Forskrifter skal Udløb af Forevisningsfristen beregnes med Udgangspunkt i den Dag, der er angivet paa Checken som dens Udstedelsesdag. Denne Forskrift ordner følgelig ogsaa Spørgsmaalet om Forældelsesfristen (se Art. 52).

80. For at undgaa Bedragerier eksisterer der ofte, især naar det drejer sig om Checks trukne imellem forskellige Lande, en Overenskomst imellem Trassenten og Trassaten, der foreskriver, at Checken ikke maa betales, før end Trassaten har modtaget et bekræftende Advis fra Trassenten.

Denne Aftale angives undertiden ved en Advis-Klausul, der er paaført Checken. Nogle Delegationer har fremhævet, at Anvendelsen af en saadan Klausul maatte anses som fordelagtig, idet den giver Indehaveren et nyttigt Vink, der synes egnet til at forhindre Vanskeligheder mellem denne og Trassaten i det Tilfælde, hvor Advis naar for sent frem, og Trassaten som Følge heraf vil nægte at yde Betaling. Da Spørgsmaalet om, hvorvidt Optagelse af en Advis-Klausul i Checkens Tekst er forenelig med Forskrifterne i Art. 1, Nr. 2, hvorefter Checken skal indeholde en ubetinget Anmodning om at betale en bestemt Pengesum, kunde være Genstand for Tvivl, blev det foreslaaet at indføre en udtrykkelig Bestemmelse desangaaende i den ensartede Lov. I sin endelige Form havde dette Forslag følgende Affattelse: